U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Jakuba Camrdy Ph.D., JUDr. Marie Turkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou se sídlem Dřevařská 25, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2010, č. j. OAM-332/ZA-06-ZA14-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2011, č. j. 56 Az 116/2010 – 54,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky JUDr. Alžběty Prchalové **se určuje** částkou 2880 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-332/ZA-06-ZA14-2010 ze dne 17. 9. 2010. Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím rozhodl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany stěžovatele je nepřípustná dle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“)a současně žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) výše citovaného zákona zastavil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení

napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Stěžovatel v projednávané věci stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., brojí tedy proti i nesprávně zjištěnému skutkovému stavu správním orgánem a proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu.

V kasační stížnosti namítá, že krajský soud vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu zjištěného příslušným správním orgánem. Skutková zjištění nemají oporu ve spisovém materiálu a jsou s nimi v rozporu. Reálně neexistující skutečnosti se

projevují zejména u hodnocení situace v zemi původu stěžovatele a hodnocení osobních poměrů stěžovatele. Správní rozhodnutí lze označit za rutinní, překračující meze, které správní orgán při svém uvážení má k dispozici. Stěžovatel opakovaně uvádí, že je v Bělorusku vystaven pronásledování a obává se o své zdraví i život. Má za to, že při návratu do vlasti bude s velkou pravděpodobností vystaven fyzickému týrání. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Pokud pak stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a namítá, že žalovaný nevycházel z úplně a spolehlivě zjištěného stavu věci, Nejvyšší správní soud k této stížní námitce uvádí, že tato námitka již byla předmětem posouzení zdejšího soudu, a to např. v rozhodnutí ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaném pod č. 312/2004 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud vyslovil, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady měly být pro rozhodnutí opatřeny, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“; proto stěžovatel nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

Na tomto místě je Nejvyšší správní soud zdůraznit, že v souzené věci byla předmětem sporu opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany a otázka její přípustnosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již mnohokrát vyslovil k problematice opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany. V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, dostupný na www.nssoud.cz, uvedl, že „*hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávaní opakovaných žádostí.*“

Ve shora uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.*“

V projednávané věci byla aplikace § 10a písm. e) zákona o azylu v rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněna. Žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany byla shledána nepřípustnou z toho důvodu, že šlo o žádost opakovanou (čtvrtou), přičemž žalovaný nezjistil z poslední žádosti stěžovatele ze dne 6. 9. 2010 žádné nové skutečnosti, které by nebyly předmětem zkoumání žalovaného v předchozích pravomocně skončených řízeních. Nad rámec shora řečeného Nejvyšší správní soud k důvodům napadeného rozhodnutí dodává, že správní orgán pro své rozhodnutí vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu a posoudil všechny stěžovatelem uváděné skutečnosti.

Jak tento soud setrvale judikuje, pokud žadatel ve správní řízení neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud stěžovatel v poslední žádosti uvádí pouze skutečnosti, které mohly být předmětem zkoumání v předchozích žádostech, žalovaný nepochybí, jestliže řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost žádosti zastaví.

K obavám neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu (stěžovatel namítá, že bude po příjezdu do vlasti pravděpodobně vystaven fyzickému týrání a obává se o svůj život) po jejich návratu do Běloruské republiky se již zdejší soud vyjádřil v řadě rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 Azs 42/2008 – 125, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 2 Azs 60/2009 – 63, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud v těchto rozhodnutích dospěl k závěru, že „ *doposud nejsou známy případy, že by neúspěšní žadatelé o azyl byli po svém návratu do Běloruské republiky v tomto ohledu postihováni, případné postihy jsou zaměřeny na aktivní politické odpůrce režimu, nebo jejich sympatizanty. Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích uzavřel, že za situace, kdy se stěžovatel jakkoli politicky neangažoval, byla pravděpodobnost hrozícího nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu v případě jeho návratu do Běloruské republiky téměř nulová, resp. nebylo přiměřeně pravděpodobné jeho uvěznění ani dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení.*“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Za situace, kdy Nejvyšší správní soud rozhodl věcně bezprostředně po doručení kasační stížnosti, nerozhodoval již samostatně o odkladném účinku, jehož přiznání se stěžovatel dožadoval.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Žalobci byla ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny advokátky

byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti ze dne 22. 7. 2011, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2100 Kč a 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2400 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 480 Kč, odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovené advokátce se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu